

LA COVA DE LA DONA

–Conec la història, sí. Te la puc contar si vol. Seu –va dir la vella, que tenia la clara intenció d’adornar-la al seu gust. Doncs així és la vida de les històries, amanides a discreció de qui les conta – Va ocórrer a la vora de l’Albir...

Era una nit sense lluna. Negra i gelada. El rugit de la mar acompanyava el vent. En la Torre Bombarda els soldats limitats de vista i oïda ignoraven l’amença que desembarcava baix un penya-segat proper. El diable pareixia disposat a ajudar a aquells que un dia tocarien a la seua porta. En el vaixell hi havia renegats de guerra, turcs i moriscos. Tretze homes amb intencions tan obscures com la nit que els acollia. Acordaren reunir-se de nou abans de l’alba i després se separaren. Huit es dirigiren a l’interior, cap a Callosa i els altres s’encaminaren a Altea.

En el Corral d’en Ros vivia un matrimoni jove. La casa que ocupaven era vella, però espaiosa i estava ben cuidada. Pins i rosals rodejaven la vivenda. Era un lloc afable, un poc apartada de les altres cases.

Ell es deia Joan. Era alt, fort com un bou i molt treballador. Transportava peix a l’interior i el venia en els pobles. De vegades passava dies fora de casa, amb la tranquil·litat que la seua cunyada

li feia companyia a la seua dona. Però aquella nit ella estava sola, perquè la germana havia de cuidar el seu fill, que havia caigut malalt.

De Rosa es deien mil meravelles. La seua bellesa captivava a molts, era difícil que passara desapercebuda. Rosa havia deixat un ciri sobre el balancí. No hauria aconseguit agafar el son en l'absoluta obscuritat. Va despertar per uns colps en la finestra. Va creure veure l'ombra d'un home i es va espantar. Es va tranquil·litzar en comprovar que era la branca d'un arbre. Havia de recordar demanar-li a Joan que la tallara. Les nits de vent la posaven nerviosa, ara li costaria horrors tornar a adormir-se. En la soledat de la casa els cruixits es multiplicaven, el vell edifici semblava estremir-se pel fred. La imaginació de Rosa es disparava en nits com aquella. Tant de bo la seua germana estiguera allí.

De sobte es va adonar que hi havia algú davant d'ella. Va cridar. I va veure que era el seu reflex, va sentir vergonya. Les seues galtes estaven més colorades que de costum. Tenia els llavis ben definits i d'un color rosa intens. Les celles fines i el nas recte. Els ulls tan obscurs com el seu cabell llarg i rissat. Era de complexió gràcil i de pell clara com un cigne.

Va pegar un bot i va eixir del llit, va agafar un llençol de l'armari i va cobrir l'espill. No necessitava més esglais simples. Va tornar a gitar-se, però no acabava d'agafar son. Cada vegada que obria els ulls creia veure a algú per la finestra, finalment es va

convéncer que sols era la branca de l'arbre. El ciri es va consumir i va encendre altre. Quan la negror va empal·lidir va saber que s'acostava l'alba i es va sentir més tranquil·la. Va escoltar un colp sonor. Era la porta de l'entrada. No era la primera vegada que el vent aconseguia obrir-la. Va agafar el ciri i va eixir al corredor, aquest connectava amb la cuina i el menjador. El cor de Rosa es va accelerar en veure un home carregant un sac amb tot el que tenien sobre el repeu. Al cinto portava una simitarra. Es va tapar la boca per a no cridar, tenia intenció de tornar a la seua habitació sense ser vista però altre home, que eixia de la cuina amb un sac ple, la va descobrir. Va donar la veu avisant al seu company, mentre soltava el botí i anava per ella. Rosa es va escapar del rufià i va entrar en la cuina, on es va fer amb l'atiador de la ximenera. Ambdós la van rodejar amb un somriure que la va aterrar, no desembainaren les seues armes, ja que no la veien com una amenaça. Es va sentir com un ratolí acorralat, no obstant això, un animal espantat era perillós. El primer es va emportar un impacte en les costelles que el va deixar sense alé, el segon va intentar agafar-la, i va rebre un colp al cap que el va deixar atabalat. Podrien haver-la agafat amb facilitat, però l'avantatge de Rosa va ser que la van subestimar per ser una dona. Va eixir de la casa com un raig i de les brases va saltar al foc. Fora hi havia cinc homes més, i aquests, que estaven veient el que passava, l'estaven esperant. Li van llevar l'atiador i la van nugar.

Ella va cridar i va suplicar que la soltaren. El que pareixia ser el líder li va contestar:

- No ho veus? Busquem coses de valor i en aquest forat tu eres l'única cosa que he vist que paga la pena. El Capità es posarà contenta quan et veja.

Rosa es negava a caminar i, encara que la por li feia que la veu li tremolara, la ira dominava el seu cor.

- Doncs hauràs d'arrossergar-me!

L'emmordassaren perquè no demanara auxili. Després ajudaren als altres dos i entre els set carregaren amb ella, ja que no volien que el seu apreciat botí s'espallara de cap de les maneres.

El Capità era un home rude de rostre torrat, amb cicatrius en els braços. Quan va veure Rosa va quedar impressionat per la seua bellesa. Una vegada muntats al vaixell, va fer que la soltaren.

- Posa't còmoda. Gaudeix del viatge. Fins a Algèria queda un poc lluny. Oh, però mira't! Amb la teua bellesa fas empal·lidir els diamants, el meu Rei estarà encantat d'acollir-te. Segur que seràs la seu preferida. No obstant això jo preferisc la generosa suma que em donarà per dur-li a tal semblant tresor.

El cor de Rosa es va esgarrar mentre s'allunyaven de la costa. El mar embravit colpejava el vaixell amb violència. Amb el segrest havien eixit més tard del previst i la llum va revelar la seua posició. Des de la torre bombarda els van albirar i van donar la veu d'alarma. Els vaixells cristians van eixir darrere d'ells, Rosa tenia

esperances de ser rescatada, però s'esfumaren quan els homes van alçar les veles i el vent els va empentar ajudant-los en la seua fugida. La costa es va convertir en una ombra i els vaixells aliats es van perdre de vista.

Rosa es va abraçar desconsolada. Les llàgrimes corrien per les seues galtes, aterrada pel futur. Venuda com si fóra mera mercaderia, igual que feia el seu marit amb el peix. Ai, Joan! Que d'haver estat amb ella la història seria altra. L'havia vist barallar i véncer a deu homes. Sabia defendre's, ja que era un milicià destre amb l'espasa.

Núvols negres encapotaren el cel, un tro llunyà va ser precedit per un llamp. La sort dels rufians tocava a la seua fi. El vent va canviar. Replegaren les veles, encara així era difícil mantenir el control del vaixell, que de colp i repent es veia empés cap a la costa. El Capità lladrava ordres a destall, els homes anaven d'un costat a l'altre intentant complir cada tasca amb la major prestesa possible.

Rosa va recordar que els vaixells d'aquesta midasolien tenir un bot més menut. No va tardar a descobrir on havia d'estar. D'alguna manera el bot s'havia soltat, va veure com surava entre les ones. La seua única esperança s'allunyava i va prendre una decisió arriscada. Aprofitant el caos de la coberta, va saltar a l'aigua.

Va nadar cap al seu objectiu, tement que algun dels seus segrestadors la perseguira, però al paréixer no es van adonar de la

seua fugida. Amb prou feines es va pujar al bot i es va quedar allí estesa, tremolant i escopint l'aigua que havia tragat. Volia plorar, però no li quedaven llàgrimes. Feia un fred que tallava l'alé.
Tenim

el cos entumit i el seu cor bategava amb tanta força que li feia mal el pit. Seguia viva.

En el bot no hi havia rem, però estava abatuda pel cansament i sumat a la falta de son, tampoc haguera pogut fer tal exercici. Va deixar que el corrent l'arrossegara. Va resar per a tornar a casa, i es va preguntar si tornaria a veure al seu home. Aleshores, la seua ment, el major enemic en moments desesperats, va començar a filar una història terrible: com la mar l'arrossegaria a costes enemigues, on li esperava un destí impensable. No obstant això, aquestes idees es convertiren en malsons, i finalment es va adormir.

Va despertar per la llum del sol. Encara que feia fred, el sol brillava al capdamunt, els núvols apuntaven en l'horitzó sobre el mediterrani. Rosa va observar al seu voltant, va reconèixer la Serra de l'Albir, encara estava lluny de sa casa. Es trobava dèbil, va notar que tenia febre. Encara així va somriure. L'alegria li va durar poc, es va adonar que si no desviava el rumb, prompte xocaria contra les roques del penya-segat. Va ocórrer el que no es podia evitar... Rosa no sabia com havia sobreviscut a l'accident, el bot va quedar destrossat. Es trobava en una cova, per les marques de l'aigua sobre les pedres va saber fins on pujaria la marea, i va buscar un lloc segur. Va trobar una planura menuda i, per a la seua sorpresa, sobre la roca plana algú havia deixat queviures. Una partida de pescadors! Molts d'ells deixaven les dites racions en llocs estratègics per si estaven en alta mar i els feia falta. Així evitaven tornar a la costa.

Les racions eren escasses, peix sec, aigua i un poc de moscatell. Va menjar i va beure, però va guardar també per a després, ja que els pescadors sols anirien quan els feren falta els queviures, i això podien ser hores o dies. Va usar les restes del bot per tal d'improvisar un llit, i evitar dormir sobre les roques. Durant quatre nits Rosa va viure a la cova. Veient com el sol es posava i s'allunyava. Els crancs mossegaven el seu vestit. Peixos de colors vius nadaven en el buit que formava la cova, d'haver tingut forces podria haver intentat agafar algun, però la febre la va debilitar fins al punt del deliri. De vegades creia escoltar a Joan cridant-la. Un matí, Rosa no va despertar.

Quan els pescadors van arribar a la cova per a agafar els queviures, van trobar el cos d'una dona. El seu rostre pàl·lid feia que semblara una nina de porcellana. Era molt bella. Els pescadors van sentir pena i curiositat. Com havia arribat fins allí? Un d'ells la va reconèixer, a més, en la costa es va donar la veu que havia desaparegut una dona. De seguida van lligar caps. Era la dona de Joan. Dels cinc, dos d'ells van marxar a avisar a les autoritats.

El pescador que havia reconegut a Rosa la va agafar de la mà, sentint gran pena per la seua pèrdua, eren de la mateixa edat i s'havien criat junts. En les festes del poble ella ballava amb una gràcia inigualable, els seus cabells rissats seduïen i encantaven igual que els seus passos. Joan va ser molt afortunat de tenir-la com

a esposa. Va sentir llàstima pel jove. En la mà de Rosa va deixar un bes a tall d'acomiadament. En resposta els dits d'ella es van tancar. La va mirar sorpés. Respirava! Aleshores, aquells ulls, tant bells com obscurs, li tornaren la mirada.

- Quan van anar a arreplegar-los, malgrat estar tan dèbil, Rosa ja somreia. La cobriren en mantes i la portaren a casa. –La vella va sospirar satisfeta pel mode que havia contat la història. Cada vegada ho feia millor. –I des d'aquell moment, el lloc es coneix com la Cova de la Dona. Fi.

Text i il·lustració:

Sara Herrera Esteban

Traducció i adaptació al valencià:

Esther Morales Sánchez